

Elia – nummer åtta

Jeriko

Jeff Pippenger

2023-10-09

I början av det forntida, bokstavliga Israel och även i början av det moderna, andliga Israel, vid övergången av Röda havet och därefter vid den stora besvikelsen, började en serie fortskridande prövningar som slutligen ledde fram till den slutliga prövningen. Misslyckandet i denna sista prövning i Fjärde Moseboken och i den milleritiska historien markerar början på en ökenvandring.

”I fyrtio år utestängde otro, knotande och uppror det forntida Israel från Kanaans land. Samma synd har fördröjt det moderna Israels inträde i det himmelska Kanaan. I ingetdera fallet låg felet hos Guds löften. Det är den otro, den världslighet, den bristande helgelsen och den strid som finns bland Herrens bekännande folk som har hållit oss kvar i denna värld av synd och sorg så många år.

”Vi kan bli tvungna att stanna kvar här i världen många fler år på grund av olydnad, såsom Israels barn gjorde; men för Kristi skull bör hans folk inte lägga synd till synd genom att anklaga Gud för följden av deras egen orätta handlingsväg.” Evangelism, 696.

Vid slutet av det forntida Israels historia fanns, liksom i början, en fortskridande prövningsprocess som slutade när det forntida, bokstavliga Israel fördes bort i fångenskap till Babylon. Vid slutet av det moderna, andliga Israel kommer också de att ställas inför en fortskridande prövningsprocess. Den processen avslutas när laodiceiska adventister omstörtas vid söndagslagen. Liksom med det forntida Israel kommer det moderna Israel att föras i fångenskap av det andliga Babylon.

Den milleritiska rörelsen, som profetiskt började 1798 och officiellt avslutades 1863, utgör en förebild för de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse, vilken började 1989 och avslutas vid prövotidens slut för mänskligheten och Kristi andra ankomst. Mellan den milleritiska rörelsens avslutning och ankomsten av den tredje ängelns mäktiga rörelse ligger historien om den lagligen registrerade laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan.

”Ett avstånd av endast elva dagsresor låg mellan Sinai och Kadesh, vid Kanaans gränser; och det var med utsikten att snart få tåga in i det härliga landet som Israels härskaror återupptog sin vandring, när molnet äntligen gav signal till vidare färd. Jehova hade gjort underverk när han förde dem ut ur Egypten, och vilka välsignelser kunde de nu inte förvänta sig, sedan de formellt hade ingått förbund om att ta emot honom som sin Suverän och hade erkänts som den Högstes utvalda folk?” Patriarker och profeter, 376.

Deras korta resa kom att bli fyrtio år lång på grund av deras otro och olydnad. Om de hade visat en tro grundad på deras mäktiga befrielse ur slaveriet, skulle de snart ha gått över Jordanfloden och trätt in i det utlovade landet. Deras första hinder därefter skulle ha varit samma hinder som Josua senare tog sig an. Efter fyrtio år lämnade det bokstavliga Israel öknen för det utlovade landet, och Jeriko var deras första steg, och det står som en symbol för Guds kraft till frälsning för var och en

som tror. Jeriko är också symbolen för det verk som den milleritiska rörelsen skulle konfrontera år 1863, men de drog sig tillbaka in i öknen. Elias symbolik är direkt förbunden med Jerikos symbolik, och det är upplysande att betrakta Elias historiska förbindelse med Jeriko.

Vad nu mer är att säga om Omris gärningar, vad han gjorde och den makt han visade, är det inte skrivet i Israels kungars krönikabok? Och Omri gick till vila hos sina fäder och blev begravnen i Samaria. Och hans son Ahab blev kung efter honom. I Juda konung Asas trettioåttende regeringsår blev Ahab, Omris son, kung över Israel, och Ahab, Omris son, regerade över Israel i Samaria i tjugutvå år. Och Ahab, Omris son, gjorde det som var ont i Herrens ögon, mer än alla som hade varit före honom. Och det skedde, som om det hade varit en ringa sak för honom att vandra i Nebats sons Jerobeams synder, att han tog till hustru Isebel, dotter till sidoniernas kung Etbaal, och gick bort och tjänade Baal och tillbad honom. Och han reste ett altare åt Baal i Baals hus, som han hade byggt i Samaria. Och Ahab gjorde en Asera; och Ahab gjorde mer för att väcka Herren, Israels Gud, till vrede än alla Israels kungar som hade varit före honom. På hans tid byggde beteliten Hiel upp Jeriko; han lade dess grund på Abiram, sin förstfödde, och satte upp dess portar på sin yngste son Segub, enligt Herrens ord, som han hade talat genom Josua, Nuns son. Och Elia från Tishbe, en av Gileads invånare, sade till Ahab: Så sant Herren, Israels Gud, lever, inför vars ansikte jag står: under dessa år skall varken dagg eller regn falla, utom på mitt ord. 1 Kung. 16:27–17:1.

Den konfrontation som Elia hade med Ahabs och Isebels gudar på berget Karmel var ett svar på avfallet hos nordriket Israels sjunde kung, som ”gjorde mer för att väcka Herren, Israels Gud, till vrede än alla Israels kungar som hade varit före honom.” Ordet ”väcka” i detta avsnitt är en hänvisning till ”förbittringens dag”, som representerades av det tionde provet i Fjärde Moseboken fjorton. Ahabs eggande av Gud representerade det sista av tio prov som framkallades genom den onda rapporten från de tio spejarna i Fjärde Moseboken fjorton. Därför representerar det det sista provet för milleritrörelsen och det sista provet för de etthundrafyrtiofyra tusen.

Därför, såsom den Helige Ande säger: I dag, om ni får höra hans röst, förhärda inte era hjärtan, såsom vid förbittringen, på frestelsens dag i öknen. Hebréerbrevet 3:7, 8.

På den profetiska ”förbittringens dag” som representerades av Ahab bad profeten Elia att Gud, om så var nödvändigt, skulle låta domar komma över Israel, så att Hans folk måtte omvända sig från de synder vari de deltog.

Israels folk hade gradvis förlorat sin gudsfruktan och vördnad för Gud, till dess att Hans ord genom Josua inte längre hade någon tyngd hos dem. ”I hans [Ahabs] dagar byggde beteliten Hiel upp Jeriko; dess grund lade han med sin förstfödde Abiram, och dess portar satte han upp med sin yngste son Segub, enligt Herrens ord, som han hade talat genom Josua, Nuns son.”

”Medan Israel avföll förblev Elia en trofast och sann Guds profet. Hans trogna själ var djupt bedrövad när han såg att otro och trolöshet hastigt höll på att skilja Israels barn från Gud, och han bad att Gud skulle frälsa sitt folk. Han bönföll att Herren inte helt skulle förkasta sitt syndande folk, utan att han genom domar, om så vore nödvändigt, skulle väcka dem till omvändelse och inte tillåta dem att gå ännu längre i synden och därigenom förmå honom att förgöra dem som nation.

”Herrens budskap kom till Elia att gå till Ahab med förkunnelsen om Hans domar på grund av Israels synder. Elia färdades dag och natt tills han nådde Ahabs palats. Han begärde inte att bli insläppt och väntade inte på att formellt bli anmäld. Helt oväntat för Ahab står Elia inför Samarias förbluffade kung i de grova kläder som profeterna vanligen bar. Han framför ingen ursäkt för sitt plötsliga uppdykande utan inbjudan; men med händerna lyfta mot himlen betygar han högtidligt vid den levande Guden, som har gjort himlen och jorden, de domar som skulle komma över Israel: ’Det skall under dessa år varken falla dagg eller regn, utom efter mitt ord.’”

”Denna häpnadsväckande förkunnelse av Guds domar över Israels synder slog ned över den avfällige kungen som en blix från klar himmel. Han tycktes vara förlamad av häpnad och skräck; och innan han hann hämta sig från sin bestörtning, försvann Elia, utan att invänta verkan av sitt budskap, lika plötsligt som han hade kommit. Hans uppgift var att uttala ve-ordet från Gud, och han drog sig genast tillbaka. Hans ord hade låst himlens skatter, och hans ord var den enda nyckel som åter kunde öppna dem.” Testimonies, volym 3, 273.

Israel hade glömt att Josua strängt hade befallt dem att inte ha gemenskap med de hedniska folken och att aldrig återuppbygga Jeriko. Fastän slaget om Jeriko var en mäktig demonstration av Guds kraft och en symbol för Guds löfte att leda sitt folk in i det utlovade landet, var också en synd, en förbannelse och en befrielse förbundna med Jeriko. ”Synden” var Akans synd, han som åträdde Jerikos rikedom och inflytande; ”förbannelsen” vilade över varje man som skulle återuppbygga Jeriko; och skökan Rahab representerade ”befrielsen”. Akan ville ha den sköna babyloniska manteln. Han trodde att han kunde dölja sin synd, liksom Adam och Eva sökte dölja sin synd med en klädnad av fikonlöv. Akan ville ha det välstånd som Jeriko representerade, och han önskade bli förknippad med Babylon.

Jeriko framställs som en symbol för arbetet att bära den tredje ängelns budskap till världen, men det rymmer också en varning för synden att älska och förtrösta på världen. Symbolen Jeriko innefattar även en förbannelse över återuppbyggandet av Jeriko, och Rahab representerar dem som ännu är i Babylon men som kommer ut när den tredje ängelns höga rop förkunnas.

”Elias trogna själ var bedrövad. Hans förtrytelse väcktes, och han nitälskade för Guds ära. Han såg att Israel hade sjunkit ned i fruktansvärd avfällighet. Och när han erinrade sig de stora ting som Gud hade gjort för dem, överväldigades han av sorg och häpnad. Men allt detta hade glömts bort av folkets flertal. Han trädde fram inför Herren och bönföll, med sin själ förvriden av ångest, att Han måtte rädda sitt folk, om så måste ske genom domar. Han bad Gud att undanhålla sin otacksamma skara dagg och regn, himlens skatter, så att det avfälliga Israel förgäves skulle vända sig till sina gudar, sina avgudar av guld, trä och sten, solen, månen och stjärnorna, för att vattna och berika jorden och få den att bära riklig frukt. Herren sade till Elias att Han hade hört hans bön och skulle undanhålla dagg och regn från sitt folk till dess de vände om till Honom i ånger.”

”Gud hade på ett särskilt sätt skyddat sitt folk mot att blanda sig med de avgudadyrkande nationerna omkring dem, så att deras hjärtan inte skulle bedras av de tilldragande lundarna och helgedomarna, templen och altarna, som hade ordnats på det mest kostsamma och lockande

sätt för att förleda sinnena, så att Gud skulle trängas undan ur folkets tankar.

Staden Jeriko var hängiven åt den mest utsvävande avgudadyrkan. Invånarna var mycket rika, men alla de rikedomar som Gud hade gett dem betraktade de som en gåva från sina gudar. De hade guld och silver i överflöd; men liksom människorna före syndafloden var de fördärvade och hädiska och förolämpade och utmanade himlens Gud genom sina onda gärningar. Guds domar väcktes mot Jeriko. Det var ett fäste. Men Härföraren för Herrens här kom själv från himlen för att leda himlens härar i ett angrepp mot staden. Guds änglar grep tag i de väldiga murarna och störtade dem till marken. Gud hade sagt att staden Jeriko skulle vara förbannad och att alla skulle förgås utom Rahab och hennes husfolk. Dessa skulle räddas på grund av den välvilja som Rahab visade Herrens sändebud. Herrens ord till folket var: ”Men ni, tag er i varje avseende till vara för det tillspillogivna, så att ni inte själva drar förbannelse över er, när ni tar av det tillspillogivna och gör Israels läger till en förbannelse och bringar olycka över det.” ”Och Josua lät vid den tiden folket svära och sade: Förbannad vare den man inför Herren som står upp och bygger denna stad Jeriko igen; med sin förstfödde skall han lägga dess grund, och med sin yngste son skall han sätta upp dess portar.”

”Gud var mycket noggrann i fråga om Jeriko, för att folket inte skulle bli förhäxat av de ting som invånarna hade tillbett och deras hjärtan vända sig bort från Gud. Han skyddade sitt folk genom de mest uttryckliga befallningar; men trots den högtidliga befallningen från Gud genom Josuas mun vågade Akan överträda. Hans girighet fick honom att ta av de skatter som Gud hade förbjudit honom att röra, eftersom Guds förbannelse vilade över dem. Och på grund av denne mans synd var Guds Israel svagt som vatten inför sina fiender.

”Josua och Israels äldste var i stor nöd. De låg inför Guds ark i djupaste förödmjukelse, därför att Herren var vred på sitt folk. De bad och grät inför Gud. Herren talade till Josua: ’Stå upp; varför ligger du så på ditt ansikte? Israel har syndat, och de har också överträtt mitt förbund som jag befallde dem; ty de har till och med tagit av det tillspillogivna, och de har också stulit och även handlat svekfullt, och de har till och med lagt det bland sina egna ägodelar. Därför kunde Israels barn inte stå emot sina fiender, utan vände ryggen åt sina fiender, därför att de var under förbannelse. Jag skall inte längre vara med er, om ni inte utrotar det tillspillogivna ur er mitt.’

”Jag har fått se att Gud här åskådliggör hur Han betraktar synd bland dem som bekänner sig vara Hans budhållande folk. De som Han särskilt har hedrat genom att låta dem bevittna de märkliga uppenbarelserna av Hans makt, såsom det forntida Israel, och som ändå vågar åsidosätta Hans uttryckliga föreskrifter, skall bli föremål för Hans vrede. Han vill lära sitt folk att olydnad och synd i högsta grad väcker Hans misshag och inte får betraktas lättvindigt.”
Testimonies, band 3, 263, 264.

Berättelsen om Jeriko innefattar varningen att inte sätta sin lit till den ogudaktiga och välmående stadens upplevda styrka och härlighet. En ”stad” i Bibelns profetia är ett rike, och Akan tog en babylonisk mantel. En mantel representerar profetiskt karaktär, så i ”de sista dagarna” representerar Akans gömmande av den babyloniska manteln en dold önskan att besitta det andliga Babylons karaktär. Det andliga Babylons karaktär, eller bild, är vad Förenta staterna åstundar när det sammanför kyrka och stat.

Ställda inför möjligheten att de unga inom milleriternas rörelse skulle inkallas till inbördeskriget, och med insikt om behovet av organisation, knöt rörelsens ledare en juridisk förbindelse med den välmående nation som de aldrig skulle assimileras med. Till och med den författning som tillhörde detta välmående land var utformad så, att det aldrig var nödvändigt för en kyrka att vara förbunden med staten. Det fanns samfund under milleriternas tidsperiod som fortfarande existerar i dag; några av dessa samfund har aldrig ingått i ett juridiskt förhållande med Förenta staternas regering, och deras val att inte upprätta den relationen hindrade dem aldrig på något sätt från att organisera sina respektive kyrkor.

Långt efter det att Josua utkämpade slaget om Jeriko, på Ahabs tid, hade alla varningar om Akans avfall och Jerikos förstörelse blivit bortglömda av Guds avfälliga folk. Elia bad till Gud och anhöll om att, om så var nödvändigt, Guds domar måtte verkställas för att föra Hans folk till omvändelse. När Malaki nedtecknar Gamla testamentets sista ord, framställs löftet inom ramen för att Herren slår världen med en förbannelse. Den förbannelse som var förknippad med Jeriko vilade över varje man som skulle återuppbygga Jeriko. Förbannelsen vilade över var och en som, likt Akan, önskade förtrösta på den rikedom och det överflöd som var förbundet med Jeriko. Akans ”synd” representerar den dolda, icke helgade inre begärelsen att bära den babyloniska manteln. ”Förbannelsen” gällde handlingen att omsätta dessa inre begärelser i gärning.

Millers budskap var Eliasbudskapet för hans tid, och inbördeskriget representerade de domar som åtföljer Eliasbudskapet. Mitt under inbördeskriget år 1863 återuppbyggde milleritisk adventism Jeriko, vilket bekräftas av detaljerna i Josuas förbannelse över var och en som gjorde detta.

Och Josua lät dem vid den tiden svära och sade: Förbannad inför Herren vare den man som står upp och bygger denna stad Jeriko; med sin förstfödde skall han lägga dess grund, och med sin yngste son skall han sätta upp dess portar. Josua 6:26.

Ordet ”besvor” i Josuas befallning är både en ed och en förbannelse. Förbannad om du bryter mot Josuas befallning, och välsignad om du håller eden. Ordet som översätts med ”besvor” översätts också med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex. Mose ed och förbannelse, såsom Daniel uttrycker det i kapitel nio, är förbundna med återuppbyggandet av Jeriko.

Ja, hela Israel har överträtt din lag och vänt sig bort för att inte lyda din röst; därför har förbannelsen utgjutits över oss, och den ed som är skriven i Mose, Guds tjänares, lag, eftersom vi har syndat mot honom. Daniel 9:11.

Syster White sade: ”Gud var mycket noggrann i fråga om Jeriko, för att folket inte skulle förföras av de ting som invånarna hade dyrkat och så att deras hjärtan inte skulle vändas bort från Gud.” Gud var mycket noggrann när det gällde att fullborda Jerikos förstörelse, och därför var Han också mycket noggrann med att nedteckna den varning som framställs genom Akan. Han var omsorgsfull i att nedteckna den förbannelse som var förbunden med att återuppbygga Jeriko och likaså omsorgsfull i att fastställa den gudomliga taktik som användes för att få murarna att falla.

Det var helt visst Jesus, såsom Herren härskarors hövding, som gav änglarna befallning att låta Jerikos murar falla, och ingenting sker av en tillfällighet i Guds ord; men i detta fall säger

profetissan oss att ”Gud var mycket noggrann i fråga om Jeriko.” I sju dagar bars arken runt staden, och i profetian är en dag ett år. Den principen nedtecknades i början av de fyrtio årens ökenvandring, och vid slutet av dessa fyrtio år gick de runt Jeriko i sju dagar.

Så som antalet av de dagar under vilka ni bespejade landet var, nämligen fyrtio dagar, en dag för vart år, så skall ni bära era missgärningar i fyrtio år, och ni skall förnimma vad det är att jag drar tillbaka mitt löfte. 4 Moseboken 14:34.

I sju dagar bars arken runt staden, och på den sjunde dagen fördes den runt staden ”sju gånger”. Detta utgör två profetiska vittnesbörd om att Jeriko är förbundet med Mose eds ”sju gånger”. Guds förbundsfolk är präster, och sju präster blåste i sju trumpet.

Även ni, såsom levande stenar, blir uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer, som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

En trumpet representerar antingen ett varningsbudskap, eller en dom, eller en kallelse till en helig sammankomst, beroende på det sammanhang där den förekommer. I de sista dagarna skall en trumpet blåsas av väktarna, liksom den blåstes av milleriterna i deras historia. Prästerna representerar väktarna på Sions murar, som blåser i en trumpet och varnar Guds folk för en kommande dom, samtidigt som de kallar detta samma folk till en helig sammankomst.

Stöt i basun i Sion, och slå larm på mitt heliga berg; må alla landets invånare bäva, ty Herrens dag kommer, ja, den är nära ... Stöt i basun i Sion, pålys en fasta, utlys en högtidssammankomst. Församla folket, helga församlingen, kalla samman de äldste, samla barnen, också dem som diar vid bröstet; må brudgummen gå ut ur sin kammare och bruden ur sitt gemak. Må prästerna, Herrens tjänare, gråta mellan förhuset och altaret och säga: Skona ditt folk, Herre, och utlämna inte din arvedel till smälek, så att hedningarna får råda över dem. Varför skulle man säga bland folken: Var är deras Gud? Joel 2:1, 15–17.

Basunbudskapet är Elias budskap. Alla de olika användningarna av ordet ”sju” i Josuas sjätte kapitel är samma ord eller ett besläktat avledd ord från det ord som översätts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex. Ändå påstår den fabelfyllda anrättning som serveras av de laodiceiska teologerna att ordet som översätts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex endast representerar maktens fullhet, eller fullständighet, eller någon annan dåraktig variant av deras förnekelse av att Miller hade rätt när han tillämpade ett numeriskt värde på ordet som översätts med ”sju gånger”. Prästerna ledde folket runt staden sju gånger, inte fullständigt eller fullkomligt runt Jeriko. Ordet som översätts med ”sju gånger” representerar ett numeriskt värde!

I Jeriko, när folket ropade, representerade det det höga ropet från de etthundrafyrtiofyra tusen, som utan händer är uthuggna ur berget i Daniel kapitel två, och som slår sönder och krossar bildstoden.

Och i dessa konungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike som aldrig skall förstöras; och riket skall inte överlämnas åt något annat folk, utan det skall krossa och göra slut på alla dessa riken, och självt skall det bestå för evigt. Eftersom du såg att stenen höggs ut ur berget utan människohänder och krossade järnet, kopparen, leran, silvret och guldets, har den store Guden kungjort för kungen vad som skall ske härafter; och drömmen är viss, och dess uttydning säker.

Daniel 2:44, 45.

Gud var noga med att räkna upp de dyrbara metaller som fanns i Jeriko som guld, silver, koppar och järn. Profetiskt representerar leran Guds folk, förebildat genom Rahab. Jeriko representerar slutet på alla jordiska riken under de etthundrafyrtiofyra tusendens höga rop.

Men allt silver och guld samt kärl av koppar och järn är helgade åt Herren; de skall komma in i Herrens skattkammare. Josua 6:19.

Jeriko representerar verket att inta det utlovade landet, vilket är en förebild för arbetet i den tredje ängeln mäktiga rörelse. Detta arbete innefattar en varning, en förbannelse och frälsningen av dem som står utanför prästadömet, representerade av skökan Rahab.

Josuas profetiska ”förbannelse” uppfylldes senare i Ahabs och Elias dagar. Förbannelsen över återuppbyggandet av Jeriko innehöll den specifika förutsägelsen att den man som gjorde detta skulle förlora sin yngste son när han satte upp Jerikos portar, och att han skulle förlora sin äldste son när han lade dess grund. På Elias tid uppfyllde Hiel från Betel denna profetia, och hans yngste son dog när han satte upp portarna och hans äldste son dog när han lade grunden. Den ”förbannelse” som är förknippad med Elias budskap framställdes genom arbetet med att återuppbygga Jeriko.

Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag inte skall komma och slå landet med förbannelse. Malaki 4:5, 6.

Förbannelsen i Milleriternas historia, som var förknippad med Millers Elia-budskap, förutsades av Josua och uppfylldes på Elias och Ahabs tid.

I hans dagar byggde Hiel från Betel upp Jeriko; dess grund lade han med sin förstfödde Abiram, och dess portar satte han upp med sin yngste son Segub, enligt Herrens ord, som han hade talat genom Josua, Nuns son. 1 Kungaboken 16:34.

Förbannelsen över att återuppbygga Jeriko kan inte skiljas från den maktmanifestation som Gud utövade när han lät Jerikos murar falla. Syster White sade: ”De som han på ett särskilt sätt har hedrat genom att låta dem bevittna de märkliga uppenbarelserna av hans makt, såsom det forna Israel, och som ändå vågar åsidosätta hans uttryckliga anvisningar, skall bli föremål för hans vrede.” Milleriterna hade just deltagit i manifestationen av Guds makt, som kulminerade i Midnattsropet, men de förkastade Moses ed om de sju tiderna, vilken Daniel också identifierar som Moses förbannelse.

Namn är en symbol för karaktär i Guds Ord, och namnet på den man som återuppbyggde Jeriko, tillsammans med namnen på hans äldste och yngste son, är mycket upplysande. Hiel betyder den levande styrkans Gud och antyder att Hiel var en efterföljare till den levande Guden. Det faktum att han identifieras som en betelit identifierar honom med församlingen. Abiram, hans förstfödde, betyder höjdens fader, i betydelsen att vara upphöjd och upplyft. Hans yngste son Segub betyder upphöjd och att upphöja och upplyfta. Alla tre namnen representerar inslag av Guds karaktär, men

i den kontext av den profetia som de uppfyllde representerar de en man som upphöjde och förhärligade sig själv över den Allsmäktige Gud som hade brutit ner Jeriko. En ”port” i profetian representerar en församling.

”För den ödmjuka, troende själen är Guds hus på jorden himmelens port. Lovsången, bönen, de ord som talas av Kristi representanter, är medel som Gud har förordnat för att bereda ett folk för församlingen där ovan, för den högre gudstjänst i vilken intet orent kan komma in.”
Testimonies, band 5, 491.

Början till arbetet med att grunda en församling inleddes år 1860, såsom bekräftas av adventistiska historiker såsom Arthur White, Ellen Whites sonson.

”Medan Ellen White hade skrivit och publicerat ganska utförligt om behovet av ordning i ledningen av församlingens verk (se *Early Writings*, 97–104), och medan James White genom tal och artiklar i *Review* hade hållit detta behov levande inför de troende, var församlingen långsam att handla. Det som hade framställts i allmänna ordalag mottogs väl, men när det gällde att omsätta detta i något konstruktivt mötte det motstånd och opposition. James Whites korta artiklar i februari väckte inte så få ur deras självbelåtenhet, och nu sades mycket.”

”J. N. Loughborough, som arbetade tillsammans med White i Michigan, var den förste att svara. Hans ord var bekräftande, men defensiva:

”Någon säger: Om ni organiserar er så att ni enligt lag kan inneha egendom, kommer ni att bli en del av Babylon. Nej; jag förstår att det är en betydande skillnad mellan att vi befinner oss i en ställning där vi enligt lag kan skydda vår egendom och att använda lagen för att skydda och genomdriva våra religiösa uppfattningar. Om det är fel att skydda kyrkans egendom, varför är det då inte fel för enskilda att lagligen inneha någon egendom? —*Review and Herald*, 8 mars 1860.”

”James White hade avslutat sitt uttalande i *Review*, där han lade frågan om behovet av organisation av förlagsverksamheten inför församlingen, med orden: ”Om någon har invändningar mot våra förslag, vill de då vara vänliga att skriva ned en plan efter vilken vi som folk kan handla?” — *Ibid.*, 23 februari 1860. Den förste predikant som arbetade ute på fältet och svarade var R. F. Cottrell, en ståndaktig korresponderande redaktör för *Review*. Hans omedelbara reaktion var tydligt negativ:

””Broder White har bett bröderna att yttra sig angående hans förslag att trygga församlingens egendom. Jag vet inte exakt vilken åtgärd han avser i detta förslag, men förstår att det gäller att bli inkorporerade som ett religiöst samfund enligt lagen. För min egen del anser jag att det skulle vara orätt att ”göra oss ett namn”, eftersom detta ligger till grund för Babylon. Jag tror inte att Gud skulle godkänna det.—*Ibid.*, 22 mars 1860.”” Arthur White, Ellen G. White, band 1, 420, 421.

James White började sin strävan att bli en kyrka år 1860, och en kyrka representeras av en ”port”. Ellen White säger detta om året 1860.

”År 1860 steg döden över vår tröskel och bröt av den yngsta grenen på vårt släktträd. Lille Herbert, född den 20 september 1860, dog den 14 december samma år.” Testimonies, band 1, 103.

År 1863 förlorade makarna White också sin äldste son. Efter att ha lekt och blivit överhettad gick han in i det rum där tygdiagrammen förbereddes och lade sig att sova på några fuktiga tyger som användes vid framställningen av diagrammen. Diagrammen från 1843 och 1850 representerar grundvalarna för den milleritiska rörelsen. Det diagram som framställdes 1863 representerar ett förkastande av ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, såsom dessa tidigare hade framställts på Habackuks två tavlor. Det framlägger ett förfalskat grundbudskap.

”När föräldrarna fredagen den 27 november [1863] kom till Topsham, fann de sina tre söner och Adelia väntande på dem vid stationen. Alla tycktes vara vid god hälsa, utom Henry, som var förkyld. Men följande tisdag, den 1 december, var Henry svårt sjuk i lunginflammation. Många år senare återgav Willie, hans yngste bror, händelseförloppet:”

”Under föräldrarnas frånvaro var Henry och Edson, under broder Howlands tillsyn, flitigt sysselsatta med att montera kartorna på tyg, färdiga för försäljning. De arbetade i en hyrd butiklokal ungefär ett kvarter från familjen Howlands hem. Till sist fick de några dagars andrum medan de väntade på att kartor skulle sändas från Boston.... När han [Henry] återvände från en lång vandring vid floden, lade han sig tanklöst ned och somnade på några fuktiga tyger som användes som underlag för papperskartorna. En kylig vind blåste in genom ett öppet fönster. Denna oförsiktighet ledde till en svår förkylning.” Arthur White, Ellen G. White, volym 2, 70.

År 1863 tog den milleritiska rörelsen slut genom bildandet av en kyrka och förkastandet av de grundläggande sanningar som framställdes på Habackuks två tavlor. Den främste ledaren, såsom förebildad av Hiel från Betel, hade påbörjat arbetet med att sätta upp portarna år 1860 och förlorade sin yngste son för att han gjorde detta. År 1863 blev de förfalskade tavlorna den viloplats där Hiels äldste son tog en tupplur. Han ådrog sig en förkylning och dog samma år. Hans död var direkt förbunden med att han sov på de tavlor som då framställdes. Men den tavla som framställdes år 1863 var förfalskningen av den grundval som Elia, representerad av Miller, hade upprättat.

Josuas befallning mot att återuppbygga Jeriko uttrycktes med ordet ”besvärja”. Det representerar en ed och en förbannelse och är samma ord som översatts med ”sju gånger” i Tredje Moseboken tjugosex. Det är den förbannelse som åtföljer Elias budskap, och den förbannelsen fullbordades 1860 och 1863 då milleritisk adventism återuppbyggde Jeriko genom bildandet av en laglig kyrka och förkastandet av Millers anstötens sten. Hiel var en betelit, och betonar därmed profetiskt Hiels verk i att återuppbygga Jeriko såsom verket att bygga en kyrka.

Josuas ”förbannelse” uttalades i samband med berättelsen om slaget vid Jeriko, ett slag som inte kan återges utan att gång på gång ange ”sju gånger”.

År 1863 frambringade Moses budskap eller ”ed”, såsom det framställdes av Elia och representerades av William Miller, en ”förbannelse”. Både Moses budskap och Elias verk förkastades. Elia återvände 1869, men återförenades inte med Mose förrän efter den 11 september

2001. Denna information återstår ännu att försvara, men den är vattentät.

”Ohelgade predikanter ställer sig upp mot Gud. De prisar Kristus och denna världens gud i samma andetag. Fastän de bekänner att de tar emot Kristus, omfamnar de Barabbas och säger genom sina handlingar: ’Inte denne man, utan Barabbas.’ Må alla som läser dessa rader ta sig till vara. Satan har skrutit över vad han kan göra. Han menar sig kunna upplösa den enhet som Kristus bad måtte finnas i sin församling. Han säger: ’Jag skall gå ut och vara en lögnens ande för att bedra dem som jag kan, för att kritisera och fördöma och förvränga.’ Om bedrägeriets och det falska vittnesbördets son får vinna insteg i en församling som har haft stort ljus, starka bevis, då kommer den församlingen att förkasta det budskap Herren har sänt och ta emot de mest orimliga påståenden och falska antaganden och falska teorier. Satan skrattar åt deras dårskap, ty han vet vad sanning är.”

”Många kommer att stå i våra predikstolar med den falska profetians fackla i sina händer, tänd från Satans helvetiska fackla. Om tvivel och otro omhuldade, kommer de trogna tjänarna att tas bort från det folk som menar sig veta så mycket. ’Om du hade förstått’, sade Kristus, ’också du, åtminstone på denna din dag, vad som hör din frid till! Men nu är det dolt för dina ögon.’”

”Likväl står Guds fasta grund. Herren känner dem som hör Honom till. Den helgade tjänaren får inte ha något svek i sin mun. Han måste vara öppen som dagen, fri från varje fläck av ondska. En helgad predikogärning och press skall vara en kraft till att låta sanningens ljus blixtra fram över detta vrånga släkte. Ljus, bröder, mera ljus behöver vi. Stöt i basun på Sion, slå larm på mitt heliga berg. Församla Herrens här, med helgade hjärtan, för att höra vad Herren vill tala till sitt folk; ty Han har ökat ljuset för alla som vill höra. Låt dem vara beväpnade och rustade och dra upp till striden — till Herrens hjälp mot de mäktiga. Gud själv skall verka för Israel. Varje lögnaktig tunga skall tystas. Änglahänder skall omstörta de bedrägliga planer som håller på att formas. Satans fästen skall aldrig segra. Segern skall följa den tredje ängelns budskap. Såsom anföraren för Herrens här rev ner Jerikos murar, så skall Herrens budhållande folk segra, och alla motstående makter bli besegrade. Låt ingen själ klaga över Guds tjänare som har kommit till dem med ett himmelsänt budskap. Sök inte längre fel hos dem och säg: ’De är alltför bestämda; de talar alltför starkt.’ De må tala starkt; men är det inte nödvändigt? Gud skall få åhörarnas öron att domna, om de inte aktar på Hans röst eller Hans budskap. Han skall fördöma dem som står emot Guds ord.”

”Satan har vidtagit varje möjlig åtgärd för att ingenting skall komma in bland oss som ett folk för att tillrättavisa och bestraffa oss och förmana oss att lägga bort våra fel. Men det finns ett folk som skall bära Guds ark. Några kommer att gå ut från oss som inte längre skall bära arken. Men dessa kan inte resa murar för att hindra sanningen; ty den skall gå vidare och uppåt till slutet. I det förflutna har Gud uppväckt män, och han har fortfarande dugliga män som väntar, beredda att göra hans vilja—män som skall tränga igenom begränsningar som endast är såsom murar bestrukna med otillredd kalk. När Gud lägger sin Ande på människor, skall de arbeta. De skall förkunna Herrens ord; de skall höja sin röst som en basun. Sanningen skall inte förminskas eller förlora sin kraft i deras händer. De skall visa folket deras överträdelser och Jakobs hus deras synder.” Testimonies to Ministers, 409–411.